

Proloog

15 jaar eerder in Lissabon

Het is een zwoele augustusnacht en ondanks het late tijdstip zijn er in de oude wijk Alfama nog steeds mensen op straat. Eva ligt in het tweepersoonsbed naar het plafond te staren. Door het op een kier staande raam dringen de nachtelijke straatgeluiden tot haar door en ze hoort een paar late café-gangers beneden langs het huis lopen. In de verte klinkt een claxon en iemand doet een redelijk geslaagde poging tot zingen. Het is een typische zomernacht in Lissabon met alle kenmerkende stadsgeluiden, zoals muziek, stemmen en iets verder weg het geluid van auto's.

Een briesje brengt de geur van kruidige gerechten met zich mee van het restaurant aan de overkant van de straat gecombineerd met koffie, houtvuur en diesel van de stadsbus, die ze kort tevoren heeft horen langskomen.

Ze waagt een blik opzij naar de man naast haar en schuift voorzichtig een stukje van hem vandaan. Eindelijk slaapt hij dan toch. Na een late maaltijd, omdat zij tot negen uur moest werken, zijn ze nog een fado bar ingegaan en pas na enen naar Nicks huis teruggekeerd.

Onwetend van haar plan heeft hij haar zoals altijd in z'n armen getrokken en slaperig welterusten gekust. Met pijn in haar hart heeft ze z'n kus beantwoord, omdat ze wist dat het de laatste zou zijn. Vervolgens heeft ze met open ogen liggen wachten tot hij sliep, bang zelf ook in slaap te vallen.

Er hangen geen gordijnen voor de ramen, alleen de houten, enigszins vervelozige luiken aan de buitenzijde houden het licht grotendeels tegen. Er komt echter nog steeds een vaag schijnsel van de straatlantaarns door de smalle latjes heen, zodat het in de slaapkamer niet volledig donker is. Zodoende kan ze hem nog net onderscheiden, slechts bedekt door het witte laken en inmiddels in diepe slaap. Terwijl ze op haar lip bijt om niet te huilen, neemt ze hem voor de laatste keer op. Vervolgens schuift ze naar de rand van het bed. Er is net genoeg licht om haar kleren

van de zijne te onderscheiden en op haar tenen loopt ze met haar spullen in haar armen naar de aangrenzende ruimte. Hier zijn de luiken niet gesloten, zodat ze meer dan voldoende licht heeft om zich aan te kleden en ze kijkt zoekend rond naar haar rugzakje, die ze bij hun terugkeer in het appartement ergens heeft neergelegd. Als ze hem uiteindelijk over de leuning van een stoel ziet hangen, slaakt ze een diepe zucht van opluchting en checkt snel of alles wat ze nodig heeft er in zit. Haar portemonnee, haar paspoort en haar ticket, alles is er.

Bij de deur blijft ze aarzelend staan. Ze vraagt zich af of ze een briefje moet neerleggen, maar schudt dan met een abrupt gebaar haar hoofd en draait zich om. Nee, wat heeft het voor zin? Het is beter om rigoureuus het contact te verbreken en te vertrekken. Terwijl ze de tranen in haar ogen voelt branden, drukt ze de deurklink naar beneden en stapt de overloop op. Ze sluit zo zacht mogelijk de deur achter zich, waarna ze de betegelde trap afloopt naar de hal twee etages lager. De voordeur laat zich gemakkelijk openen en ze stapt naar buiten. Ze bevindt zich op een van de vele trappen, die in de smalle straten van Alfama eerder regel dan uitzondering zijn en loopt naar beneden in de richting van de *Igreja de São Vicente de Fora*. Bij deze kerk staan op elk tijdstip van de dag taxi's te wachten op passagiers en ze hoopt dat het vannacht niet anders is.

Hoewel het inmiddels midden in de nacht is, is het nog steeds aangenaam warm. Toch heeft Eva kippenvel over haar hele lichaam. Het liefst wil ze zich omdraaien en terugrennen naar de slapende man, die ze net heeft verlaten, maar met strak gespannen kaken, haar kiezen zo stijf op elkaar geklemd dat het zeer doet, dwingt ze zichzelf de straat uit te lopen naar de taxistandplaats. Ze ontwijkt een groepje Lissabonse jeugd, die uit een van de vele buurtkroegen komt en werpt een laatste, weemoedige blik achterom voor ze de hoek omgaat. Voor zich ziet ze een stuk of vijf taxi's staan, de chauffeurs staan gezamenlijk te roken en te kletsen. Opnieuw vecht ze tegen de verleiding terug te gaan, maar ze haalt diep adem, recht vastberaden haar schouders en loopt naar de voorste auto in de rij taxi's.

'Aeroporto, faz favor.'

Ze glimlacht geforceerd naar de chauffeur, die bij haar nadering z'n collega's verlaat en met een glimlach op haar afkomt, terwijl hij met een nonchalant gebaar z'n sigaret in de goot werpt. Hij houdt hoffelijk het autoportier voor haar open, waarna hij om de wagen heen loopt naar de bestuurderskant. Eva kijkt uit het raam naar de wijk, die ze de laatste maanden zo goed heeft leren kennen en voelt een paar tranen over haar wangen rollen. Haar gedachten gaan automatisch naar de vele keren dat ze hier samen met Nick heeft gewandeld, gegeten, gedronken en gevreeën. Het komt met name door hem dat ze een geweldige tijd heeft ...